

TERCIÁŘSKÉ LISTY

červen 2023

Zpravodaj MBS SFRŽ Plzeň

(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Setkání se sestrou Františkou Věrou Lodrovou, OFS

Díky Lidce a Milanu Kučerových jsme se mohli 25. 5. odpoledne setkat s naší sestrou Věrkou ve farním sále a následně na mši svaté u PMN. Věrka vzhledem k svému pozeňnanému věku již nemůže docházet na naše setkání, a tak po setkání na podzim v jejím Domově sv. Jiří jsme se tentokrát s ní setkali v jejím kostelíčku ve Františkánské ulici. Došlo na popovídání, občerstvení, kytičku jejích oblíbených pivoňek i zpěv. Ani Věrka nepřišla s prázdnou, přinesla vzpomínku na Otce Antonína Hýžu, kterou nám Pavla přečetla.

Zde je přepis příběhu:

Parkinsonský kříž

V době, kdy moje děti byly malé, nebylo ve školách náboženství ani jako povinný předmět. Prostě nebylo, komunisti ho nepotřebovali. A tak chodilo pár dětí společně s dospělými na náboženství do kostela a farář Hýža vyučoval.

Někteří dospělí si snažili vše zapisovat, ale Otec vždy říkal: „Nezapisujte, poslouvejte jako ty děti, co ještě nedovedou psát. Zbytečně budete plnit sešity poznámkami a podstata mého povídání vám unikne.“

Jedna dospělá posluchačka byla obzvláště horlivá a pověstná svojí snaživostí si vše zapsat. A snad právě pro tu její snaživost si pan farář zavzpomínal na svá dětská léta a na výuku náboženství u nich na Valašsku.

Do hodin náboženství chodili k staříčkému panu faráři. On byl starý a nemocný. Měl třes rukou a někdy i celého těla. Děti nechápou, co je nemoc a co taková nemoc může s člověkem provádět. Nemocný a starý pan farář je vyučoval náboženství a ruka se mu vždy hodně třásla, zvláště při žehnání křížem. Tato zvláštnost neunikla bystrému a snaživému Toníčkovi. Na hodiny se vždy řádně připravoval a při výuce bedlivě dával pozor, aby si vše zapamatoval a uměl to přesně tak, jak to viděl u pana faráře. Když začal ministrovat, kopíroval vše, co viděl, aby s ním byli páni rodiče i důstojný pán spokojeni. Ale ouha, jaké bylo po mši svaté, kdy poprvé pomáhal u stolu Páně, jeho rozčarování. Maminka namísto pochvaly se na něho zlobila. A jak! „To si snad, Toníku, děláš blázny za pana faráře?“ Chlapec nechápal a rozplakal se. Vždyť se tolik snažil. Doma se vše vysvětlilo.

Napodoboval totiž při znamenání kříže třes farářovy nemocné ruky tak důkladně, že ani jeho učitel to tak nedovedl. Inu, děti – verba movent, exempla trahunt (*Slova hýbou, příklady táhnou.*). (Antonín Jaroslav Šedivý)

Pout' seniorů do Hájku

18. května 2023 jsme byli na pouti ve františkánském klášteře v Hájku u Prahy. Po mši se sešli přítomní členové našeho společenství společně s dalšími franíky z Domečku, aby slyšeli a mluvili o historii klášteřa a o stáří. (*František Vladimír Tykvart*)

František Vladimír Tykvart, OFS: O stáří

(Úvodní slovo pro setkání SFRŽ Plzeň na pouti v Hájku

18. 5. 2023)

Na začátku si porovnejme dva pohledy na stáří: teorie psychosociálního vývoje od Eriksona a slova zemřelého biskupa Škarvady.

Pohled psychosociální teorie na stáří:

Erikson rozdělil fáze života na osm etap. Každá popisuje psychosociální vývoj člověka od narození až do pozdní dospělosti. Každá fáze představuje určitý konflikt, který musí být vyřešen. Např. první fáze je důvěra versus nedůvěra a nastává mezi narozením a 1. až 2. rokem věku: je nejdůležitější etapou života. Vzhledem k tomu, že je dítě zcela závislé, rozvoj důvěry je založený na spolehlivosti a kvalitě péče o dítě (jídlo, láska, teplo, bezpečí ...). Druhá až šestá fáze zahrnují období do cca 40 let.

Sedmá fáze je konfliktem mezi generativitou a stagnací a nastává mezi 40-65 lety: dospělí se snahou o generativitu potřebují vytvářet nebo pěstovat věci, které je přežijí, často tím, že mají děti nebo vytvářejí pozitivní změnu ve prospěch ostatních lidí. Úspěch vede k pocitům užitečnosti a úspěchu, zatímco neúspěch má za následek povrchní zapojení do světa. Během dospělosti pokračujeme v budování svých životů se zaměřením na naši kariéru a rodinu. Ti, kteří jsou v této fázi úspěšní, cítí, že přispívají světu tím, že jsou aktivní ve svém domově a komunitě. Ti, kteří tuto dovednost nedosáhnou, se budou cítit ve světě neproduktivní a nezúčastnění. Být hrdý na své úspěchy, sledovat, jak z vašich dětí vyrostou dospělí, a rozvíjet pocit jednoty se svým životním partnerem jsou důležitými úspěchy této etapy.

Osmou a poslední fází je integrita já versus zoufalství a nastává od 65 let až do smrti: Konečná psychosociální fáze nastává během stáří a je zaměřena na reflexi života. V tomto vývojovém bodě se lidé ohlédnou za událostmi svého života a řeknou si, zda jsou spokojeni se životem, který žili, nebo litují věci, které dělali nebo neudělali. Starší dospělí se musí ohlédnout za životem a cítit pocit naplnění. Úspěch v této fázi vede k pocitům moudrosti, zatímco selhání vede k lítosti, hořkosti a zoufalství. V této fázi lidé zpětně reflektují události svého života a bilancují. Ti, kteří se ohlédnou za životem, který považují za dobře prožitý, se budou cítit spokojeni a připraveni čelit konci svého života s pocitem míru. Ti, kteří se ohlížejí zpět a cítí jen lítost, se místo toho budou bát, že jejich životy skončí, aniž dosáhnou věcí, které by podle nich měly mít. Výsledky: ti, kteří v této fázi selžou, cítí, že jejich život byl promarněn, a mohou zažít

mnoho lítosti. V osobě zůstanou pocity hořkosti a zoufalství. Ti, kdo jsou hrdí na své úspěchy, pocítí pocit integrity. Úspěšné dokončení této fáze znamená ohlédnutí s několika lítostmi a obecným pocitem uspokojení. Tyto osoby dosáhnou moudrost, i když čelí smrti.

A nyní slova biskupa a generálního vikáře v Praze Jaroslava Škarvady, která pronesl před koncem svého života (zemřel 14. 6. 2010):

„Víte, pro mě stárnutí je přibližování se cíli. A ten cíl stojí za to. Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani do srdce lidského nevstoupilo to, co Bůh připravil těm, kdo ho milují. Já tomu věřím. A tak se docela těším na ten velký den, kdy se to na mně uskuteční. Já už jsem starý a je otázkou týdnů nebo měsíců, kdy můj život na této zemi skončí. Ale já tam na konci nevidím nějakou tmou hrobu, anebo pec krematoria. Na mě tam čeká otevřená náruč Boha, který mě provázel po celý život a který mě právě chce nyní dát definitivní život věčný.“

Vidíme zde jeden mimořádně velký rozdíl, který se týká naděje a víry. Erikson se svojí teorií zůstává trčet v myšlení horizontálním. Pouze zkoumá vývoj života a vztahů mezi lidmi, a to v tomto nedokonalém světě. Proto zákonitě dochází k závěru, že ve stáří můžeme prožívat také nekončící pocit zoufalství a beznaděje. Ano, to je pravda pokud zůstáváme myšlenkami a svým zaměřením pouze ve vztazích mezi lidmi v tomto světě.

Ale Škarvada žil především vírou v Boha a ta mu dala obrovskou radost a pocit naděje. A tak stejně i člověk věřící a důvěřující Bohu, který ve svém životě udělal mnoho chybných kroků a nedosáhl mnoha věcí, které si předsevzal, když on skutečně celým srdcem a silou věří v milosrdného Boha, a proto lituje chyb a vyznává je před Bohem a zároveň v důvěře odevzdává svůj život do rukou Boha, tak takový člověk může zažít a prožívat pocit integrity, má naději na věčný život a nepropadá zoufalství. Čím starší jsme, tím více si tuto skutečnost uvědomujeme a naše radost může růst.

Je naše víra berličkou a iluze? Kdosi by mohl říct, že naše víra je berlička pro slabé a iluze a že je lepší si nic nenamlouvat a smířit se s tím, jak se věci mají. Tedy přijmout fakt zoufalství a žít v něm kvůli našemu zpackanému a neúspěšnému životu. Nositel tohoto názoru potřebuje politování a naši modlitbu za jeho obrácení a dar víry, protože se ve svém životě dosud nedostal za hranice tohoto světa, nebyl obdarován tou vírou, která zachraňuje všechny lidi. Protože vírou jsme spaseni.

Víra dává sílu: všichni, kteří uvěřili v Pána Ježíše Krista a chtějí se stát jemu podobnými, vědí, jak je obtížné vytvarovat svůj život do Jeho

podoby. Už jen opravdová lítost je čin, který vyžaduje velkou sílu a odhodlání. Překonat vlastní pýchu života je úkol nadmíru těžký. Naučit se nesobecké lásce je úkol ještě těžší. To slaboch nemůže zvládnout. Slabí jsme všichni. Jen víra, že „jho Ježíše Krista je lehké, neboť je pokorného a tichého srdce“ nám dá sílu jít dál. Zůstat stát na cestě a propadat zoufalství a depresi je pro slabé a nevěřící. Jít dál po cestě za Ježíšem Kristem mohou jít všichni, i slabí, ale nutnou podmínkou je víra, která dává sílu slabost překonat. Víra není iluze, ale dar od Boha.

V Písmu nacházíme slova o stáří, které při této příležitosti stojí za to, aby zazněla:

O sebezřijetí

Člověk propadá zoufalství tehdy, když u něho nedochází k sebezřijetí. V žalmu 71 máme dochovanu modlitbu starého člověka. Ukazuje nám, jak lze dosáhnout sebezřijetí.

Chvála i přes negativa života: autor nezavírá oči ani před negativními skutečnostmi ve svém životě: „*Dals mi prožít mnoho zlých útrap,*“ modlí se. Mluví o nepřítelích, kteří na něj číhají a mluví proti němu, vysmívají se mu, že ho Bůh opustil. Říkají: „*Už ho nikdo nezachrání.*“ Jeho život je zbytečný. Žalmista však i přesto zůstává pevně přimknutý k Hospodinu: „*Ty jsi přeci má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe už od mládí doufám. Na tebe jsem odkázán už ze života matky, oddělil sis mě v matčině nitru, chvalozpěv můj o tobě bude znít stále.*“ (Žl 71,5-6). A dále: „*Z mých úst plně zní tvá chvála, den co den tě oslavuji. Nezamítej mě v čas stáří, neopouštěj mě, když pozbývám sil.*“ (Žl. 71,8-9). Žalmista přemýšlí o svém životě. Nezastavuje se však u osočování a porážek, nesoustředí se na zranění, která utrpěl. Spíše se snaží ve všem spoléhat na Boha. Tato důvěra, že Hospodin je ve všem s ním, je zdrojem jeho vnitřního pokoje. Místo aby odmítal svůj život, bědoval a stěžoval si na osud, neustále chválí Boha. Hovoří o svém životě pozitivně. Žít pro něj znamená zároveň chválit.

Kdy je sebezřijetí lehké? Ve stáří se jasněji a jednoznačněji ukazuje, zda člověk sám sebe skutečně přijal. Mnozí nemají se sebezřijetím problémy, dokud jsou úspěšní, potřební, oblíbení a obklopeni zájmem. Jakmile si jich ale nikdo nevšímá, začínají si stěžovat a litovat se. Je zřejmé, že dosud sami sebe nepřijali. Vybudovali své postavení, a tím pádem i pocit vlastní hodnoty na uznání druhých.

Bezpečný základ sebezřijetí (minulosti): ale ve svém stáří zvládneme přijmout sami sebe jen tehdy, pokud postavíme svůj život na nějaký bezpečnější základ, a tím základem je Bůh. Autor žalmu 71 je schopen sebezřijetí, protože vidí svůj život v Božím světle. Staří lidé však často

hledí na svůj život jen skrze černé brýle. Vidí jen to, čeho se jim v životě nedostalo nebo nedostává právě teď. Často je tato neschopnost přijmout sebe sama způsobena tím, že člověk prožil nezdravý život. Nechal se svádět ke kdejakým iluzím a nikdy neřekl svému životu – takovému, jaký byl a je – bezpodmínečné ano. Svůj život vlastně propásl. Ve stáří je mu náhle bolestně jasné, že vlastně nikdy pořádně nežil, ale celou dobu se honil za všemožnými sny, zcela vzdálenými od reality.

Přijetí současného života: autor žalmu 71 říká ano i své současnosti: „*Bože, učils mě od mého mládí, až dosud hlásám tvé podivuhodné činy.*“ (Žl 71,17). Vědomě se nechával celý život vést Bohem, a i dnes velebí Boha za jeho zázraky. Není upnutý na skutečnost svého stáří: nevšímá si úbytku svých sil, narůstající osamocnosti, toho, že přestává „být in“. Spíše se snaží vnímat, že i dnes Bůh koná zázraky. Pozoruje, jak Bůh v jeho životě jedná, a vypráví o tom. Je Božím zázrakem, že může každý den vstát, že může vidět a slyšet, cítit a mít chuť, něžně se dotýkat lidí a věcí. Vidí úžasné divy, které Bůh působí ve svém stvoření, zakouší krásu v okouzující hudbě či nádherném obraze.

Přijmout stáří a prosit o ochranu Boha: neignoruje své stáří, ale nehledí do budoucnosti s obavami. Spíše prosí Boha: „*Ani ve stáří a šedinách mě, Bože, neopouštěj.*“ Pro mnoho starých lidí je budoucnost strašákem. Mají strach, že sejdou tak, že budou potřebovat péči druhých, a ve své bezmocnosti nebudou mít nikoho, kdo by se o ně postaral. Obávají se, že budou rodině na obtíž a budou muset jít do domova důchodců. Nebo se bojí, že jejich partner zemře jako první a oni se jen těžko budou vyrovnávat se svou samotou.

Přijmout budoucnost: žalmista nezavírá oči před budoucností. Je jí ale schopen přijmout, protože k ní vzhlíží s jinou optikou. Je přesvědčen: „*Opět mě vzkřísíš a znovu vyzdvihneš z hlubin země.*“ (Žl. 71,20). To je paradoxní modlitba. Stařec ví, že zeslábne, jeho životní síla pomine a čekají ho nemoci a slabost. A přesto je přesvědčen, že Bůh ho znovu oživí. Tady nejde o život, který je závislý na slabosti těla. Spíše je tu řeč o životě ducha, ve který stařec doufá a který od Boha očekává. I když čas od času dopadne tvrdě na zem, do temnot depresí a strachu z toho, že jednou nebude schopen sám o sobě rozhodovat a stane se nesvéprávným, přesto důvěřuje Bohu, že ho z těchto hlubin země vysvobodí, vytáhne z temné díry depresí a v jeho slabosti ho obdaří svou silou. Těmito slovy se vracíme zpátky ke sloům biskupa Škavřady: „*Ale já tam na konci nevidím nějakou tmu hrobu, anebo pec krematoria. Na mě tam čeká otevřená náruč Boha,*

který mě provázel po celý život a který mě právě chce nyní dát definitivní život věčný.“

Bezpečný základ pro sebezpřijetí ve stáří je „vidět svůj život v Božím světle“.

Kazatel ve SZ je realistou při popisu stáří a vybízí k příklonu k Bohu, který má vše pevně ve svých rukou. Viz Kazatel 12,1-14.

Umění žít podle Marka Orka Váchy

Ve středu 10. května 2023 jsme vyslechli zajímavou přednášku Marka Orka Váchy Umění žít. Přednáška se konala v aule Západočeské univerzity v Jungmannově ulici a přilákala velké množství lidí.

Zajímavý už byl úvodní citát od svatého Jana od Kříže: „Bůh je jako pramen, ze kterého si každý odnese tolik, jak velikou má nádobu.“ Tedy na každém z nás záleží, nakolik Boha poznáváme.

Správně žít je velké umění. Etika nás učí umění žít. Zakladatelem etiky byl Aristoteles. My všichni si přejeme odžít dobré životy. Život je něco, co je třeba se naučit, ale také má člověka proměnit. Jak se správně něco naučit? Musíme to dělat opakovaně. Etika má život člověka proměnit, morálka je umění činu. Aristoteles tuto myšlenku rozvíjí – nikoli, co by se mělo dělat, ale jaký bych měl být. Každý člověk je důležitý.

V Bibli v Genesis 1 je stvoření popsáno v sedmi dnech, člověk a Bůh spolupracují a dokončují stvoření vesmíru společně. Láska tvoří krásu, to je důležitá myšlenka. Teologie je poznání Boha v lásce. Každý člověk je jedinečný, máme druhému umět říct, co se nám na něm líbí. Jsme zváni k velkým a neopakovatelným činům. Náš život, naše nadání a schopnosti jsou jedinečné. „Ti, od kterých se žádají velké věci, se stávají velkými ne proto, že jsou lepší, nýbrž proto, že jsou pozváni k velikosti.“ (Sales).

Je rozdíl také v chápání budoucnosti. Oidipus říkal, že budoucnost je dána a našťestí na mě nezáleží. Na tom je založeno věštění různých vědem a věštců, kteří si za své horoskopy a věštby budoucnosti nechávají draze platit. To není křesťanský pohled. Nám může být vzorem Hamlet,

který tvoří sám budoucnost a je odpovědný za svůj život. Nemůžeme změnit některé okolnosti našeho života, např. kde jsme se narodili, v jakém místě, v jaké rodině, jaké jsme měli vzdělání. Ale můžeme se sami vzdělávat, číst knihy, sledovat filmy, navštěvovat koncerty apod. Tedy my sami můžeme změnit svou budoucnost, je to v našich rukou.

Odvážlivost a vlastní cesta jsou sice nepopulární, ale svět už má dost kopií. Nečekejme, že za nás někdo něco udělá. Dějiny vždy píšou jednotlivci. Je to na odpovědnosti každého člověka. (*Anežka Jana Pachnerová*)

Pout' do Medjugorje

Malá rolnická vesnička uprostřed kopců a vinic se nachází v oblasti Hercegovina.

Vesnička byla zasvěcená svatému Jakubovi a v roce 1933, kdy církev slavila Svätý rok a 1900 let ukřižování Ježíše Krista, Vatikán udělil Medjugorji relikvii z

Kristova kříže, malou třísku kříže. Farář nechal na kopci postavit kříž po 450 letech muslimské nadvlády. Tento kopec se nejdříve jmenoval Šipovac, až později Křiževac.

V roce 1977 zde italský umělec vytvořil bronzové reliéfy a jednotlivá zastavení křížové cesty. Na každém zastavení je vyobrazena Panna Maria. V 80. letech minulého století se život malé vesničky změnil. Postavil se kostel svatého Jakuba, který je apoštolem poutníků. V roce 1981 se několik velkých dětí procházelo pod kopcem Podbrdo, mezi nimi Mirjanka a Ivana. Mirjanka se podívala směrem na kopec a viděla velké světlo a v něm Pannu Marii, které zde říkají Gospa. Pověděla o svém vidění dalším dětem, nakonec jich bylo celkem 6, z toho 2 chlapci. Těchto 6 dětí pak vidělo Pannu Marii, jak stojí na obláčku. Postupně jim Panna Maria

předávala poselství, aby se modlili k Bohu, aby usilovali o mír. Že se nemají stydět za svou víru, že Bůh nás stvořil z lásky. Kněžím říká Panna Maria Synové. I za ně je třeba se modlit. Mirjaně už Panna Maria předala 10 tajemství, která zná jen Mirjana. Ta má tato tajemství na pergamenu, pro ostatní jsou nečitelná. Na kopci Podbrdo je postavena pouze socha Panny Marie, není tam dovoleno nic stavět.

V době komunismu byly děti vyslýchány i lékařsky vyšetřovány. Podbrdo bylo obklíčeno vojáky, policie zakázala mluvit o zjeveních. Pak se Panna Maria zjevila v kostele. V Medjugorje přebývá

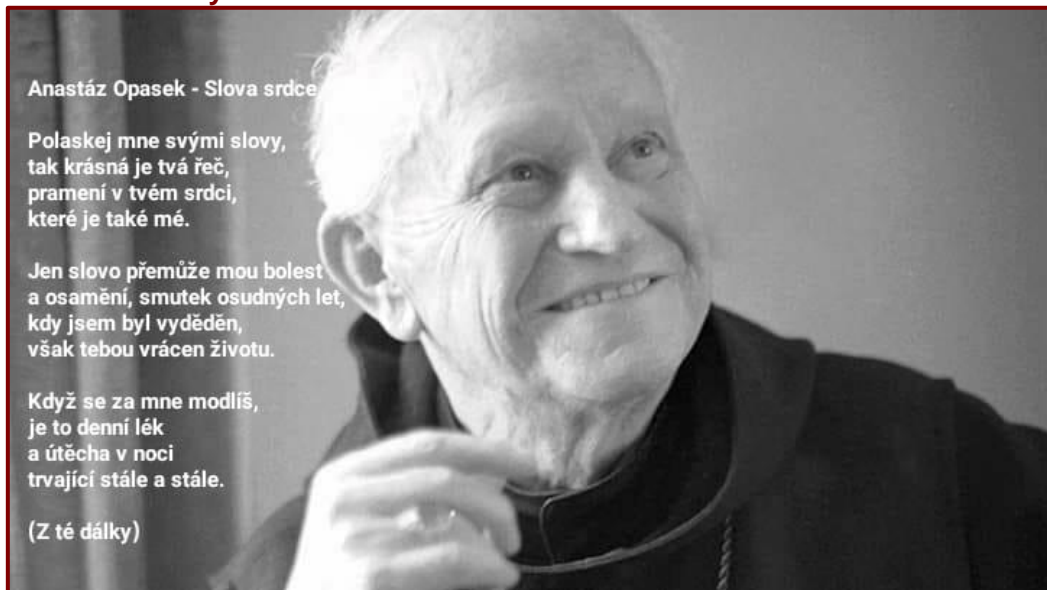
apoštolský vizitátor a sleduje věrohodnost zjevení, která probíhají až do dnešní doby už 41 let. Farnost patří mostarskému biskupovi. Mostar je malé muslimské město, vzdálené asi 25 km od Medjugorje. Do Medjugorje proudí milióny lidí, aby se zde tělesně, ale hlavně duchovně uzdravily. Působí zde i komunita Čenákolo, kde se již mnoho mužů vyléčilo z drogové závislosti. Také zde žije rodina s 5 dětmi, která je živým důkazem, jak Panna Maria změnila jejich život. Dnes již kostel svatého Jakuba nestačí, proto byl za ním vybudován venkovní oltář a venkovní prostranství pro bohoslužby. Medjugorje duchovně spravují bratři františkáni. Každodenně se zde slouží mše svaté,

adorace, modlí se růženec. Je to setkání lidí z celého světa.

I já jsem měla možnost toto místo navštívit spolu se 60 poutníky z naší lochoťínské farnosti. Byl to pro mne neopakovatelný zážitek, radost ze společné modlitby a účasti na mších svatých, výstup na Křiževac i Podbrdo, návštěva komunity Čenákolo, návštěva rodiny Gorana. Ne všechno se dá vysvětlit rozumem, ne všechno se dá druhému člověku sdělit. Mějme touhu a lásku k Bohu a jeho Matce, mějme svá malá i velká tajemství. *(Anežka Jana Pachnerová)*

Od bratra Garryho:

Kalendář (červen) - září 2023

- **čtvrtek 22. 6. Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 16.00: mše svatá v Meditační zahradě, pak společné sdílení při kávě a čaji
- **čtvrtek 29. 6. Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 15.30 sraz před hlavním vchodem Zoologické zahrady v Plzni; návštěva u čejky chocholaté a dalších přátel svatého Františka (Chvála stvoření)
- **středa 2. 8. Porciunkula** – v 18.00 u PMN
- **úterý 8. 8.** – Památka sv. Dominika v kostele Panny Marie Růžencové (čas bude upřesněn)
- **čtvrtek 7. 9. Modlíme se (se sv. Antonínem)** - 16.00: formace s Anežkou Janou Pachnerovou, OFS (farní sál, Františkánská 11, Plzeň); 17.00: mše svatá; pak ve farním sále debata ke studiu Řehole SFR (čl. 10. – 12.: Život sekulárního františkána v čistotě, chudobě a poslušnosti, garantka Anežka

Jana Pachnerová, OFS, + příprava na čl. 13. – 14. Bratrství, garant František Karel Ženíšek)

- **čtvrtek 14. 9. Pomáháme (se sv. Anežkou)** – 16.00 - 18.00: návštěvy bratří a sester dle domluvy
- **čtvrtek 21. 9. Setkáváme se (se sv. Františkem)** - 16.00: příprava agapé ve farním sále; 16.30: adorace v kostele NPM, 17.00: mše svatá; 17.30: setkání společenství ve farním sále (dle času nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...)
- **čtvrtek 28. 9. – nekoná se (státní svátek)**
- **Pozn.:** někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každý čtvrtek, raději si prosím ověřte na telefonu 731 433 121, že je vše podle plánu. Děkujeme.

VÝROČÍ v červnu – září 2023

Profese / věčné sliby: Františka Marie Kryslová (23. 7.), Anežka Jana Pachnerová a Jan Nepomuk Svoboda (15. 9.), Františka Římská Pavla Ženíšková a František Karel Ženíšek (17. 9.)

Narozeniny: Yacintha Rodrigues (naše adoptovaná indická dívka – 2. 6.), Ludmila Anna Srbová (9. 6.), František Luboš Kolafa a Antonie Libuše Nausch (13. 6.), Ludvíka Dagmar Spíralová (17. 6.), František Karel Ženíšek (2. 7.), Prokop Oldřich Rosůlek (12. 7.), Bonaventura Karel Martin Duda (21. 7.), Františka Věra Lodrová (23. 7.), Ludvík Milan Kučera (9. 8.), Benigna Jiřina Křížková (21. 8.), Antonín Jaroslav Šedivý (22. 8.), Blanka Ludmila Škodová (12. 9.)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Nedávná úmrtí: Šimon Miroslav Němec († 3. 7.), Antonie Libuše Světlíková († 7. 8.), Terezie Zdeňka Salcmanová († 14. 8.), Anežka Irena Křiváčková († 25. 9.)

Redakční rada:

Marie Františka Ludmila Kučerová, František Vladimír Tykvarť, František Luboš Kolafa, Anežka Jana Pachnerová, Ludvíka Dagmar Spíralová, František Karel Ženíšek, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbssfrplzen.estranky.cz/>
<https://www.facebook.com/mbsplzen>